

A banda de l'esforç inicial per a posar en funcionament una proposta tan singular, el retorn econòmic que podria proporcionar al país és inimaginable. Crec que val la pena intentar-ho. I estic segur que hi ha persones que creuen en la fórmula i que estarien disposades a col·laborar.

Una aposta tan innovadora com aquesta podria proporcionar al mateix temps un gran centre d'exposició per a col·leccions i obres artístiques de prestigi internacional, una visibilitat digna per a obres excepcionals desconegudes per al públic i els estudiosos i un atractiu de primer ordre per al turisme cultural a Andorra. Seria un complement ideal per a l'oferta actual de diferent format, com ara el Museu del Tabac o les Cases-museu d'Ordino, Encamp o Sispony, amb les quals se'n podria coordinar la comercialització. Estem a punt de donar la benvinguda a una petita part de la col·lecció Thyssen i el ressò de l'arribada ha posat el nom d'Andorra en primera plana de l'actualitat cultural. Fet gens habitual en els últims temps.

Fons artístics que per falta d'espai físic del col·leccionista queden custodiats 'sine die' en cambres anònimes i sostretes al gaudi de tothom. Fins i tot al del seu principal admirador. És incalculable el nombre i valor del fons artístics conservats en magatzems de diversos països del món en règim de dipòsit franc o similars. Obres d'art invisibles, que veuen passar el temps dins la foscor de l'embalatge o de la caixa de seguretat, pràcticament arraconades, inaccessible.

Per suposat que caldria aplicar mesures de control previ per garantir l'acompliment de la normativa internacional i amb verificació per especialistes de la procedència de les obres, de la legitimitat del títol de propietat de les col·leccions i de l'oportunitat d'exposar-les en aquest espai. Es podria deixar a la lliure elecció del col·leccionista que la seva identitat es mostri en l'espai dedicat a l'exhibició de la seva col·lecció o bé que el seu nom es mantingui protegit per la discreció d'un protocol notarial o per un registre especial creat per a aquesta exclusiva finalitat.

No es tracta d'això. Es tracta de dotar el país d'un atractiu cultural potent que pugui nodrir-se de fons aportats en dipòsit per tercers. I si en una primera fase aquests fons podrien ser els nacionals (és excepcional la qualitat d'algunes col·leccions privades andorranes, en ocasions certificades com la millor o entre les millors del planeta en l'especialitat), en el desenvolupament de la idea haurien de tenir un paper principal les aportacions foranes, fetes venir de tot arreu amb una oferta museística moderna per a les obres i amb un reclam fiscalment atractiu per als seus titulars. L'encert en la selecció de les primeres col·leccions i una bona política de comunicació i promoció podrien tenir un efecte crida per a altres col·leccionistes de fora d'Andorra.

És un debat recurrent el de si Andorra ha de tenir un Museu Nacional. I hem comprovat en els darrers mesos i anys que no és una qüestió pacífica, tant per les dotacions econòmiques que requereix la construcció com per la qualitat i quantitat dels fons que s'hi podrien exhibir. En ocasió de la recent inauguració de l'espai que des de primers de setembre acull la mostra 'Bíblies del món', em plantejava si no seria una bona iniciativa de les institucions promoure un espai públic d'exhibició on tinguessin cabuda les importants i en algun cas úniques col·leccions que es troben en mans de particulars.